

Mỗi lần ra Cấp, Trương Thiều đều ngồi xa mã. Hắn thuê luôn cỗ xe, đóng vai xa phu nhân nha cho ngựa chạy trên những con đường sát biển. Tiếng vó ngựa như điệu á-phiện nương chĩn thơm tho đối với dân ghiền dơi thuốc. Hắn ngồi xa mã để sống lại những ngày xa xưa cha hắn cưỡi ngựa không cần yên cương phóng như bay trong rừng rậm.

Tiếng cõm cộp ngưng bật.

Một người đàn ông ốm nhách hiện ra trong ánh hoàng hôn tranh tói tranh sáng.

Người đàn ông trạc ngũ tuần, mặc đồ bà ba rộng thùng thình, miệng ngậm điếu thuốc lá sâu kèn đã tắt ngúm, chân dận giép cao su trắng.

Người đàn ông đánh xe bước rảo về phía Trương Thiều, nhổ bẹt điếu thuốc thắm đầy nước bọt rồi hỏi :

— Kiếng của anh đâu ?

Câu hỏi này là một phần của mặt khầu. Trên nguyên tắc, Trương Thiều đáp :

— Trời tối còn đeo kiếng làm gì ? Vả lại, tôi bị đau mắt nên mở kiếng ra cho nó dễ chịu một chút.

Tuy nhiên câu hỏi của người đàn ông đánh xe ngựa lại làm Trương Thiều bối rối. Hắn khoái đeo

kiếng mát hơn cả cô gái thị thành đeo xú-chiêng tự động. Bảnh mắt ra, từ trên giường thót xuống đất, hắn đã vồ lấy cặp kiếng. Hắn đeo kiếng dăm bất luận mưa nắng, ăn cơm trong nhà hàng le lói ánh đèn, nhiều khi đi ngủ cũng quên không lấy ra. Từ khi một kiếng tròn chưa được phở cặp trong giới phụ nữ làm đóm quốc tế, Trương Thiều đã đeo kiếng tròn, tròn xoe như đồng bạc hoa xòe. Khuôn mặt hắn đã tròn, cặp kiếng tròn lại làm cho khuôn mặt tròn thêm : tuy vậy hắn vẫn không kém khỏi ngò. Nhiều cô gái quen hắn còn tâm sự rằng hắn đeo kiếng tròn thu lu lại đẹp trai hơn và trẻ trung hơn là không đeo.

Nhưng theo chỉ thị của thượng cấp Trương Thiều phải tạm cất cặp kiếng màu đen trong túi áo Câu hỏi của người đàn ông đánh xe ngựa như mũi dao nhọn thọc vào vết thương rớm máu khiến Trương Thiều cố quên dĩ vãng, cố quên vai trò thật sự của mình trong cuộc chiến tranh gián điệp thẳm lặng song dĩ vãng ồn ào và vai trò nhĩ trùng gay cấn vẫn luôn luôn ngự trị trong đầu óc hắn.

Mặt khầu trao xong, Trương Thiều hỏi:

— Anh là B. 6 ?

Gã đàn ông nhún vai .

— Hừ, còn đến kiếp sau may ra thẳng tôi mới

được vinh hạnh làm cái móng tay của B. 6. Nhưng vị tất Diêm vương có chịu cho tôi dầu thai lên trần làm người hay không... Tôi quen ăn tục nói phét nên chắc chắn là bị me sử chánh thẩm tòa án âm phủ tống vào vạc dầu.

Trương Thiều đứng khựng lại. Hắn nhìn kỹ gã đàn ông trung niên mặc bà ba đen, ngậm điếu sáu kèn to tởm bố lần nữa. Tại sao đến kiếp sau gã đánh xe mới hy vọng trở thành móng tay của B. 6? Vậy B. 6 là ai? Là nhân vật chớp bu của Tô Chức trên lộ trình FM? Hay là...

Hắn hỏi gã trung niên :

— B. 6 chờ tôi ở đâu?

Gã trung niên nhìn đảo từ phía giọng nói bỗng thấp xuống, như sợ người lạ nghe lọt mặc dầu tiếng sóng gầm và tiếng gió thét chập tối trên sườn núi bao la có thể khóa lấp cả những âm thanh chói tai nhất.

— Dưới kia, Phiên anh đi theo tôi.

Gã trung niên trèo lên ghế xa mã. Chiếc xe ngựa cộc cách từ từ lăn xuống giốc.

Trương Thiều nắm vai gã trung niên, vẻ mặt lo lắng :

— Còn cái Hồng da của tôi?

Gã trung niên cười kha :

— Đã có người chăm nom giùm anh. Nếu tôi không lầm, đó là xe gắn máy ăn cắp, bằng số hoàn toàn giả. Của thiên trả địa, nào anh có mất mát gì...

Bánh xe lọt xuống một ổ gà sâu hoắm. Xe ngựa lạng sang bên. Trương Thiều ngã nhào vào vai gã trung niên. Trong khi ấy, gã trung niên vẫn ngồi thẳng băng, thiết tưởng tượng Phật trên tòa sen ở phía sau cũng chỉ thẳng băng đến thế là cùng.

Trương Thiều chột dạ. Sự việc còn con vữa xảy ra chừng tỏ sau bề ngoài gây gò gió thổi nhẹ cũng té gã trung niên là võ sĩ cử khôi về môn vận dụng nguyên khí. Chặt hơi kỳ dị trong người gã đã dán chặt móng gã vào ghế xe khiến gã giữ vững được thế thẳng băng cho dẫu bánh xe bị xập xuống hố. Trương Thiều chạm da thịt gã trung niên mà tưởng như chạm phiến đá. Chao ôi, nếu gã trung niên muốn giết hắn thì hắn không còn cách nào thoát chết. Hắn giỏi võ thật đấy nhưng so sánh với gã đánh xe ngựa hắn chỉ mới là khóa sinh nhập môn...

Gã đánh xe ngựa hích nhẹ cùi tay vào ngực Trương Thiều :

— Chú em đau hả?

Trương Thiều cảm thấy châu thân như nhói. Gã trung niên hích nhẹ đề biểu lộ sự than mặt,

chứ nếu mạnh tay thêm chút nữa là Trương Thiệu bị nát bấy xương sườn và dập lép hai lá phổi. Hẳn vốn là người nhiều tự ái, kẻ nào chơi cha với hẳn là gậy rặng húp cháo ngay. Dầu sao hẳn cũng xấp xỉ ba mươi, hẳn không còn ở vào thành phần «chú em» nữa. Nhưng hẳn đành im thin thít trước danh từ «chú em» sống sượng của gã đánh xe ngựa.

Đề khỏi tức ngực Trương Thiệu phải lý luận một mình «ừ, gã lái xa mã gần 50, nghĩa là lớn hơn 20 tuổi, gã gọi mình là chú em xét ra chẳng có gì quá đáng...»

Trương Thiệu lắc lư trên ghế như người say rượu. Gã trung niên kèm ngựa chạy chậm lại :

— Võ công của chú em còn non lắm... Chịu khó luyện tập cho siêng năng nghe. Đáng tiếc...

Trương Thiệu hỏi vặn :

— Tại sao... ông lại nói là đáng tiếc ?

Hẳn không dám gọi gã đánh xe ngựa bằng tiếng anh ngang tàng như trước nữa. Chưa nói đến niên kỷ, chỉ riêng cái khoản nội ngoại công cũng đủ để hẳn dằn tiếng «ông» cung kính.

— Đáng tiếc vì chú em không thể ở chung với tôi. Trông chú em có cốt cách con nhà võ, học tập đúng phương pháp, và thụ giáo thầy giỏi thì chỉ độ một vài năm là chú em đạt được mức cao

siêu hơi tay là thiên hạ ngã rụp.

— Thưa... thưa ông là ai ?

Giờ đây Trương Thiệu đã bắt đầu thừa gửi. Xưa nay hẳn chỉ chịu thừa gửi với thượng cấp. Nghĩa là gã đánh xe què mùa trên đường vòng Núi Lớn đã được Trương Thiệu tôn làm thượng cấp.

— Tôi ấy à ? Chú em biết để làm gì ?

— Thưa... nếu như vậy là tò mò quá đáng thì thôi...

— Tôi không ngờ một người có kinh nghiệm như chú em lại phạm lỗi lầm sơ đẳng này. Tôi là gã đánh xe ngựa không tên. Nếu chú em nhớ tôi, thì mai kia cứ nhắc đến gã lái xe ngựa cho B-6. Hà hà... tình cảm vụn mất thời giờ quá... sắp đến chỗ hẹn rồi. Ngồi ngay ngắn lại chú em.

Chỗ hẹn là một cây đa lớn ở bên trái. Trời đã tối mịt. Thượng cấp đã chọn đúng địa điểm và đúng thời khắc cho cuộc tiếp xúc. Địa điểm này ở khá cao, đứng trên có thể quan sát bên dưới dễ dàng, đứng dưới chỉ nhìn thấy cành lá rườm rà của cây đa. Thời khắc này rất thuận tiện cho các hoạt động điệp báo vì cảnh vật đã bị chìm vào màn tối, vàng trắng lại chưa lên.

Trương Thiệu toan quẹt châm diêm điều xì-gà nhàu nát vừa tìm thấy ở đáy túi quần thì gã đánh xe

gạt ngang, giọng nghiêm nghị :

— Chú em điên hả ? Trời gió như thế này chầm thuốc sao nổi ?

Trương Thiều đáp, vẻ mặt ngây ngô :

— Cái bật lửa này thuộc loại cản gió. Nhiều bữa, gió thổi dữ hơn nhiều em còn đốt được nữa là...

— Đồ ngu. Không ngờ chú em lại tối dạ như đêm ba mươi Tết. Bật lửa của chú em thuộc loại cản gió càng nguy hơn. Địch có thể nhận ra vị trí của chúng mình dễ dàng.

— Xin ông tha lỗi, suýt nữa tôi đã có cử chỉ hờ hênh rõ đại. Nhưng nếu ông cho phép...

— Chú em sẽ phê bình là thằng già lắm cằm này thận trọng một cách quá đáng phải không ?

— Thưa...

— Chú em khỏi cần thưa thốt. Cứ nói toạc móng heo ra. Tôi hiểu rõ tâm can chú em ; chú em định ninh là địch gồm toàn những người mù lòa to. chú em ơi... hàng chục, hàng trăm cán bộ giỏi của ta đã bỏ mạng chỉ vì tự kiêu, tự mãn. Chú em luôn luôn nhớ kỹ điều này : hoạt động trên đất địch, ta phải thận trọng không ngừng.

Gã đánh xe hạ thấp giọng, như cố ý thì thầm vào tai Trương Thiều :

— Và phút này đây biết đâu nhân viên của lão già Hoàng đang xiết chặt vòng vây quanh ta.

Trương Thiều giạt mình. Nếu trời còn sáng, gã đánh xe đã có thể thấy rõ sự biến đổi đột ngột trên mặt Trương Thiều. Gã đánh xe cũng có thể nghe thấy và cảm thấy rõ ràng nữa, vì trong khi ấy trông ngược hẳn đập thình thịch như trống đình làng ngày hội, và da tay hắn lạnh ngắt như tay ma, lại ri ri bờ hơi nước đá...

Cổ họng hắn bị chặn nghẹt, mãi một phút sau Trương Thiều mới cất tiếng được :

— Lão Hoàng cho người theo em ư ?

Gã trung niên cười khẩy :

— Dĩ nhiên. Vì lão Hoàng cho người theo chú em nên chú em mới xin thượng cấp trở về.

Trương Thiều thở phào :

— Thế à... em cứ tưởng...

— Đừng tưởng bở. Sở dĩ chú em phải gặp tôi trước khi gặp B.6 là vì Trung ương sợ tai mắt của lão Hoàng.

— Thưa... em đã tuân theo đúng chỉ thị. Từ Sài Gòn ra Cấp em đã dùng xe đồ, chứ không lái xe nhà. Và chọn đúng hãng xe đồ Liên Thịnh, khởi hành lúc 9 giờ sáng. Trước ngộ, xe đồ đến thị xã Vũng Tàu, em ra quán ăn ở Bãi Trước ngồi

một hồi lâu rồi mới về phòng ngủ. Đùng 4 giờ chiều em lái xe Hông-da khắp thành phố, nào là đại lộ Trần Hưng Đạo dài hơn một cây số, ngang mặt tiền chợ, đường Quang Trung cũng dài hơn một cây số, và đường Võ Tánh vòng núi Tao Phùng dài gần 4 cây số...

— Cảm ơn. Chú em giỏi địa lý ghê. Nhờ chú em bảo ban, tôi mới biết được bản đồ của Vũng Tàu.

— Thưa... xin lỗi...

— Còn xin lỗi với xin phải con mẹ gì nữa. Chú em đã giỏi địa lý, nếu giỏi cả sử nữa thì dư sức cạnh tranh với đại tướng Võ nguyên Giáp.

5 tiếng «đại tướng Võ nguyên Giáp» tuy được nói bằng giọng đùa bỡn pha kênh kiệu đã châm ngòi nổ dĩ vãng xa xưa trong lòng Trương Thiều. Quen sống khô khan và hiểm nguy, hẳn ít có thời giờ và điều kiện hồi tưởng lại dĩ vãng, nhất là dĩ vãng xa xưa tròn lẩn êm dềm và thê thảm, giọng cười và nước mắt. Nhưng mỗi khi nhớ lại, hẳn bùng lên như tạc đạn nổ trong đầu. Dĩ vãng xa xưa, đối với hẳn, là trái bom có sức công phá ghê gớm, song muốn cho nổ phải điều khiển bằng tần số vô tuyến diện đặc biệt.

5 tiếng «đại tướng Võ nguyên Giáp» là một trong những tần số vừa châm ngòi nổ của kỷ ức. Hà nội, năm 1946...

